

Dzsulia - Palacsinta

A gyermekotthonban sosem volt igazán csend. Reggelre valaki mindig elfelejtette hol van a zoknija vagy a fésűje vagy egyéb használati tárgya. Délutánonként még a nevetés is hangosabb volt, mint a TV, vagy a zene szólt barátságosan. Mindig nagy a nyüzsgés, a készülődés ilyenkor az otthonban. A lányokkal nagy barátságban vagyunk, sokat mókázunk és játszunk egymással. Ha valaki bajba kerül, azonnal ott termünk, segítünk vagy ha kell, megvigasztaljuk a társunkat.

Egy szép napos délután kigondoltam, hogy palacsintát sütök uzsonnára. A konyha hirtelen olyan lett, mint egy mesebeli csatatér, ugyanis minden gyermek segíteni akart nekem ebben. Lisztfelhők szálltak a levegőben, a cukor is gyanúsán fogyott. Leila úgy keverte a tésztát, akkora lendülettel, mintha turnixversenyen lenne. Ekkor Laura teljesen komolyan megkérdezte, ha több lisztet teszünk a tésztába, több lesz-e a palacsinta, vagy csak a takarítás lesz több? Mondtam neki nevetve, hogy akkor csiriz lesz belőle vagy nokedli.

Amikor elkezdtem a palacsintákat sütni, azok valahogy nagyon rakoncátlanul viselkedtek és saját életet kezdtek élni. Az egyik úgy döntött, hogy a plafont szeretné megismerni közelebről, a másik pedig nagyon ragaszkodott a palacsintasütőhöz, mint a macska a kanapéhoz. Erre azt mondta Laura, hogy add ide, majd én is megpróbálom. Na nézzük, mondtam neki és oda adtam neki a kanalat. Sütötte, sütötte, aztán megpróbálta megfordítani, de a tészta végül a padlón landolt, mi meg hahotában törtünk ki. Közben Zsófi nagyban számolta, hogy hány palacsinta készült el, de sajnos mindig előről kellett küzdenie a számolást, mert valamilyen titkos esemény miatt egyre fogyott a tányérból az elkészült csemege. A végén persze mindenki jól lakott, nagy-nagy örömeikre. A palacsinták nem voltak egyformák, mint ahogyan mi gyerekek sem a házban, de annál jobban összetartozunk, támogatjuk egymást. Ez a történet mutatja, milyen összetartozók vagyunk, hogy milyen jó hangulatban telnek a napjaink.

A felnőttek mindvégig segítettek nekünk ebben a tevékenységben is, mert nálunk a felnőttek olyanok, mint a titkos szuperhősök, nem repülnek, de pontosan tudják, mikor kell egy vicc, egy jó szó vagy egy „na, üljünk le” beszélgetni. Sokszor van olyan is, hogy amikor egy feladat előkerül, mindenkinek hirtelen dolga akad vagy hirtelen nagyon fáradt lesz. De aztán mégiscsak segítünk a felnőtteknek, mert tudjuk, ők értünk dolgoznak.

Este lefekvés előtt gyakran szoktunk telefonozni és zenéket hallgatni, közben az érzéseinkről, az aznapi élményekről beszélgetni. Miért is írom le mindennapjaimat? Azért, hogy

megköszönjem a felnőtteknek, hogy minden nap segítenek nekem. Velem vannak, amikor egyedül vagyok, biztatnak, hogyan lehetek jobb és boldogabb.